

меностъта, чиято игра пленява — както съ техническото съвършенство, тъй и съ глъбината на чувството, и духовния елементъ при изпълнението. Х. е концертариал и въ България. Той има постоянното си мъстожителство въ Берлинъ. Писалъ: „Изъ работилницата на виртуоза“ (1912).

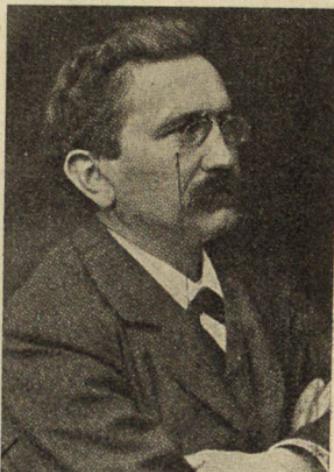
Хуберъ-Андерахъ, Теодоръ — Huber-Anderach, Theodor — диригентъ и компонистъ, род. 14 мартъ 1885 въ Кемптенъ, ученикъ на Туйле, Шмидъ-Линднеръ и Мотъ — въ Мюнхенската академия, диригентъ въ оперните театри на Данцигъ и Регенсбургъ, — на Академическия оркестровъ съюзъ, и на пътевческия дружество въ Мюнхенъ, и учител тамъ — въ музикалното училище „Тромъ“. Композиции: „Уводъ къмъ една весела опера“, „Фантастично скерцо“, „Една морска идилия“, „Празничень маршъ“ и „Концертенъ валсъ“ за оркестър, една соната и др. нѣща за пиано, „Встъпление и фуга“ за органъ, танцова пантомима „Нотюро-Алегро“, пѣсни за мажки хоръ и за единъ гласъ — съ пиано.

Хуберъ, Йозефъ — Huber, Joseph — компонистъ, род. 17 апр. 1837 въ Зигмарингенъ, умр. 23 апр. 1886 въ Шутгартъ, учили въ Щерновата консерватория (Ганцъ, Марксъ) въ Берлинъ, и при П. Корнелиусъ и Ед. Зингеръ въ Ваймаръ; концерт-маистор на „Евтерпъ-концерти“ въ Лайпцигъ, и цигулар въ Шутгартския придворен оркестър. Х. показва една „оригиналност“, съ нѣкои черти на своето творчество и технически приети, като: напушане на традиционната „архитектоническа“ форма, и създаване на една свободна, „психологическа“, съ омнитоналия принципъ на своята хармония, и изоставяне на знаковете за предписание, пишайки всичко въ C-dur, и поставяйки знаковете за измѣнение при всѣки тонъ. Композиции: 4 симфонии (въ една част), две опери: „Иренъ“ и „Розата отъ Либанонъ“, инструментални нѣща, пѣсни.

Хуберъ, Куртъ — Huber, Kurt — музикаленъ изследовател, род. 24 окт. 1893 въ Хуръ, учили музикознание при Крайеръ и Зандбергеръ въ

Мюнхенския университетъ, дето отъ 1926 е професоръ, — писалъ: „Изразяването на елементарни мотиви“ (1923), „Вокалното смѣзване и вокалната система“ (1928) и др.

Хуберъ, Хансъ — Huber, Hans — виденъ швейцарски компонистъ, род.

Хансъ Хуберъ

28 юни 1852 въ Шйоненвердъ, умр. 25 дек. 1921 въ Локарно, учили при Райнеке, Рихтеръ и Пауль въ Лайпцигската консерватория; отъ 1877 живѣлъ въ Базель, кѫдето е билъ преподавател, и после директоръ (1896—1918), на Музикалното училище. Въ своето творчество Х. се явява като следромантически, съ Брамсово влияние; симфонийтъ му, нѣкои — макаръ и съ програмни надслови („Хероична“, „Бъоклинъ“), сѫ свободни отъ външни поводи и изобразителност, и сѫ въ класическа форма — „абсолютни симфонии“. Той си слуки съ народната пѣсъ, като тема или мотивъ — изобщо, я въвежда въ художествено творчество. Поради това, композициите му се ползватъ съ широка популярност въ Швейцария. Тѣ сѫ: 9 симфонии, една увертюра, „Римски карнаваль“, и две серениади: „Лѣтни иощи“ и „Зимни но-